

РЕШЕНИЕ

№ 209

гр. П., 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Виолета Сл. Боева
като разгледа докладваното от Минка П. Трънджиева Въззивно гражданско дело № 20235200500284 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и следващите от Граждански процесуален кодекс.

С решение на Районен съд П. , постановено по гр.д.№ 345 по описа на съда за 2022 година е отхвърлен иска на Т. С. К., ЕГН *****, с адрес: с.М.К., ул.“С.И.Т.“ №2, общ.П., обл.П., чрез адвокат В. Л. С., със служебен адрес: грП., ж.к.“Т.“, бл.110, вх.Е, ап.20 против Община П., с БУЛСТАТ: 000351736, с адрес: гр.П., бул.“Б.“ №2 , с правно основание чл.415 ал.1 от ГПК, във връзка с чл.61 ал.1 от ЗЗД – за признаване за установено, че Община П. дължи на ищеца Т. С. К., с ЕГН ***** сумите, присъдени от Районен съд - П. с издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело №4048/2021г. по описа на същия съд, както следва: главница в размер на 200,00 лева, ведно със законната лихва от 24.11.2021г. до изплащане на вземането, лихва за забава в размер на 11,89 лева за периода от 25.04.2021г. до 24.11.2021г., главница в размер на 38,01 лева, ведно със законната лихва от 24.11.2021г. до изплащане на вземането, лихва за забава в размер на 0,66 лева за периода от 10.09.2021г. до 24.11.2021г.

Осъден е Т. С. К. да заплати на Община П. разноси по делото - юрисконсултско възнаграждение в размер на 360 лева.

Производството е проведено с участието на трети лица помагачи на

страната на ответника Община П., а именно: Областна дирекция по безопасност на храните П., Булстат 176986949, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.“Н.Ц.” №4, представлявана от директора д-р К.К., Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи П., БУЛСТАТ 129009849, със седалище и адрес на управление в гр.П., ул.,„С.” №3 и Сдружение „ПАУ П.-ЗАЩИТА НА ЖИВОТНИТЕ”, ЕИК 205123101, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.,„Акад. С.А.” №37, представлявано заедно и поотделно от председателите А.Н.П. и Г.А.М..

Оставен е без разглеждане, като процесуално недопустим, иска за установяване дължимост на вземания за: лихва за забава над размера от 11,89 лева и до претендирания с исковата молба размер от 15,56 лева и лихва за забава над размера от 0.66 лева и до размера, претендиран с исковата молба от 1,57 лева, както и за периодите след датата 24.11.2021г. до датата 28.01.2022г. и прекратено производството по делото по отношение на тези претенции.

В срок така постановеното решение е обжалвано от Т. К. , чрез процесуалния му представител адв.В. С..

От изложението във въззивната жалба е явно ,че решението се обжалва в частта , с която съдът се е произнесъл по съществото на спора ,не и в частта , имаща характер на определение.

Неправилна била констатацията на съда, относно факта, че кучетата и по двата иска не били безстопанствени, което от своя страна изключва отговорността на Общината по чл. 16, вр. с чл. 47 от ЗЗД.

За случая от 28.03.2022г. с изхвърлено куче в безпомощно състояние, в канала до пътя между селата М.К. и Пищигово, ищецът и в исковата си молба, и в съдебно заседание заявил, че е намерил безстопанствено куче. Липсата на възражение срещу отговора на исковата молба от страна на ответника не било определящо извода на съда в съдебното решение. Той следвало да анализи всички факти и доказателства . По делото се събрали безспорни доказателства, че кучето е безстопанствено. В съдебно заседание били изслушани аудио записи на разговорите с телефон 112,представена била справка за подаден сигнала към ОДБАБХ П., както и сигнал, чрез имейл от ищецът към Община П.. Чрез тези доказателства било установено, че се касае за куче, което е индивидуализирано и е било безстопанствено. Нещо повече, Общината е следвало да съдейства, както повелява закона, съгл. чл. 16 от ЗЗД, което не е направила и именно това обосновавало отговорността и. Ако е предприела съответни действия и установила ,че кучето има стопанин ,това би я освободило от отговорност. Ищецът представил доказателства относно факта, че кучето е било безстопанствено, които доказателства не били оспорени от ответника. Кучето било заведено във ветеринарна клиника, където е констатирано, че то е без чип не може да се установи собственика, съответно с оглед на мястото където е намерено животното следвало да се направи извода ,че съгл. чл. 16 от ЗЗЖ именно Общината е следвало да се

погрижи за кучето. Тя не е изпълнила това свое задължение, друго лице е свършило тази нейна работа и се е породило основание да го обезщети, съгл. чл. 61, ал. 1 от ЗЗД.

По отношение на втората претенция, за случая от 06.09.2021г., отново кучето е индивидуализирано и констатирано като безстопанствено от Университетска ветеринарна клиника към Тракийския Университет в С.З., където е отведено след намирането му. В Епикризата от 09.09.2021г. било изрично записано, че кучето е без микрочип и е доведено от Т. К., а не, че той е негов собственик. В клиничния протокол, който е бланкетен документ, Т. К. е записан в графата „собственик“, поради липсата на каквато и да е друга графа и това не давало основание за извод, мотивиращ решението на съда.

От останалите доказателства, а именно аудио записите с телефон 112 и справката от ОДБАБХ, както и от сигнала на имейла към Община П., безспорно се установявало, че се касае за безстопанствено куче, индивидуализирано с конкретни белези.

Недопустимо било съдът да вади от контекста и да кредитира само едно доказателство и да основава решението си на предположения.

Неправилно бил извода на съда относно фактите, че кучетата не били индивидуализирани, не били конкретизирани извършените ветеринарни услуги и нуждата от медицинско лечение, както и, че не била ясна причината, поради което ищецът е завел второто куче чак до С.З..

Чрез представените аудио записи на разговори с телефон 112 и по двата случая, безспорно се установявало времето, мястото и конкретни белези на намерените от ищеца кучета. Тези факти били установени и в сигналите към ОДБАБХ П., както и от имейлите към Община П..

Ищецът със сигнала си чрез имейл от 31.03.2021г. до Община П., сигнализирал за намерено куче, като точно и ясно е описал времето, мястото, животното и неговото състояние. За това куче е подаден сигнал до телефон 112, на 28.03.2021г., веднага при намирането му. В случая, ищецът добросъвестно и както повелява закона действал адекватно и отговорно. В последствие, ищецът е изпратил и имейл до Община П. на 31.03.2021 г, който е препратил още веднъж няколко месеца по-късно. Нямало противоречие в обстоятелствата, изложени относно действията на ищеца по повод първото куче, намерено от него., Кучето било настанено в клиника“ С.“ П. за спешна медицинска помощ. Това дали е имало човек, който да е искал да поеме кучето за лечение, но поради евтаназията това не се е случило, било факт ирелевантен за спора.

И в двата случая били конкретизирани и индивидуализирани нуждаещите се от лечение кучета, констатирано било от ветеринарни лекари, че са без чип, съответно липсват данни за собственик и в този случай е възникнала отговорността на Община П. към тях. Това, че в последствие първото куче е било „приспано“ поради безнадеждното му състояние, а

второто, макар и инвалид е осиновено от НПО в Северна Б., по никакъв начин не изключвало отговорността на Общината .

Погрешни били изводите на съда ,направени при анализа на доказателствата за вида и стойността на проведеното лечение.

Дали лечението е било адекватно, своевременно и необходимо и дали извършените разходи са относими към лечението и съответно дали цените са актуални и съпоставими към извършените манипулации било установено чрез представените платежни документи и такива от ветеринарните клиники. Те не били оспорени от ответника

Съдът неправилно приел,че не налице хипотезата на чл.61 ал.1 от ЗЗД.

Воденето на чужда работа, визирано в чл. 61, ал.1 от ЗЗД се изразява в предприемане на правни или фактически действия в чужд интерес, за които съществува намерение да бъдат извършени доброволно, а не да са задължение по закон.

Ищецът и в двата случая действал при идентична фактическа обстановка и с идентично поведение. И в двата случая сигнализирал на телефон 112, ОДБАБХ П. и Община Пазараджик ,което било показателно, че е той е бил с намерение да окаже помощ, съгл. чл. 16 от ЗЗЖ, като е съзнавал, че върши чужда работа, а именно на Община П. и че не е действал с дарствени намерения.

Ако ищецът е нямал тези намерения, или поведението му е било дарствена престация, той не би сигнализирал отговорната институция, още повече, че във всичките му сигнали, той точно и категорично е заявявал и при двата случая, че върши работа на общината, в неин интерес, за което желае последната да го обезщети. Изводите на съда били неправилни.

Липсата на съдействие от страна на общината, която е пренебрегнала свое задължение по закон е било основанието, ищецът да свърши нейната работа, като е действал добросъвестно в неин интерес, оказвайки помощ на безстопанствени животни.

Твърденията на ответника, че процесните кучета били отговорност на МВР, тъй като се касаело за престъпление, а не за грижа към безстопанствени животни съгл. чл. 16 от ЗЗЖ, както и че кучетата не били доказано безстопанствени, както и че не само те като институция а и НПО-та имали такива задължения, останали недоказани и представлявали опит за освобождаване от отговорност.

Ищецът счита ,че исковете му са основателни и доказани ,като следва да бъдат уважени и присъдени претендираните от него суми , както и сторените разноски.

В срок е постъпил писмен отговор от Община П..

Намират решението за правилно и молят да бъде потвърдено.

Законосъобразен бил изводът на съда, че в случая не са налице

условията на чл. 61 от ЗЗД - интерес от воденето на чужда работа без пълномощие и разумна причина за извършването на действията. Интересът е налице тогава когато се предотвратява настъпването на имуществени /претърпяна загуба и пропусната полза/ и неимуществени вреди в правната сфера на Общината, а разумната причина е от типа на заплахата или опасност за интересите на общината; т.е. при липсата на намесата Общината ще търпи вреди, но в случая такава опасност не е налице. Не се събраха доказателства, че с действията на ищеца, извършени без пълномощие, е предотвратено настъпването на вреди в правната сфера на общината.

Ищецът изобщо не е водил работата в интерес на Общината, той не е защитил никакъв конкретен интерес на общината. Чрез извършените от него фактически действия не е изпълнил правно задължение на Общината, тъй като неизпълнението не е скрепено с конкретна санкция, от която да се търпят вреди. Намерението на ищеца не е било да се погрижи за работата на Общината с цел да защити нейните интереси и да предотврати настъпването на вреди за нея. Ищецът е решил, че ще положи грижи за кучетата, което е възприето от него като нравствен дълг. След като ищецът е действал в изпълнение на прието като свое задължение, той не е действал като управител. Следователно не е налице институтът на водене на чужда работа без пълномощие; респ. не е възникнало задължение Общината да обезщети ищеца.

Когато не е налице разумна причина от типа на заплахата или опасност за интересите на заинтересувания /общината в случая/, тогава става дума за дарствена гестия, а тя не подлежи на обезщетяване. Когато някой знае, че една работа не е негова и я предприема, и води в своя полза, е налице мнимия гестия. Мнимият управител води чужда работа така, както ако да би била негова, знаейки, че тя е чужда и че няма правото за това.

Не е налице и уместно предприемане на чуждата работа и да е била управлявана добре; т.е. да не се допускат вредоносни или безполезни вмешателства. Този, който се намесва неуместно или при липса на интерес на засегнатия от тази намеса, не действа като гестор и не му се дължи обезщетение.

Обоснован бил изводът на съда, че не е доказан иска.

Ищецът не доказал, че на процесиите кучета изобщо са извършвани медицински интервенции във ветеринарните клиники; точно какви медицински интервенции са извършени; необходимостта от такива и съответно разходите за тях.

Ищецът не доказал, че на кучето закарано на 28.03.2021 г. във ветеринарна клиника „С.“ са направени медицински манипулации, какви точно манипулации са му направени, на каква стойност, необходимостта от такива след като е даден лекарски съвет кучето да бъде приспано, не доказва какви са разходите за медицински манипулации; още повече, че кучето е евтаназирано; а във фактура № 1000000356 от 22.04.2021 г. е посочено

количество 5 бр. ветеринарни услуги.

Не доказал иска си и за кучето закарано в Тракийския университет - Клиника за дребни животни - гр. С.З.. Община П. няма задължение за това куче, тъй като ищецът е собственик на това куче, видно от издадения от същата Клиника клиничен протокол от 09.09.2021 г. Следователно ищецът като собственик следва да си поеме разходите. Общината не е отговорна за задълженията на собствениците, респ. владелците на животни.

Съгласно чл. 16, ал. 1 от ЗЗЖ задължението на лицето, което е намерило болно или наранено животно е да информира посочените в тази норма органи, а те съдействат за осигуряване на спешна ветеринарномедицинска помощ и настаняване на животното в приют или друг обект по ал. 6, т. 1 - 3.

Няма нормативно задължение за ищеца да се грижи за безстопанствени кучета.

Безспорно това съдействие може да бъде осигурено при своевременно информиране на тези органи. От събраните доказателства било установено, че за случай с първото куче до Община П. е подал сигнал по имейл едва на 31.03.2021 г. Ищецът уведомил Общината за извършеното от него 3 /три/ дни след като вече е настанил кучето във ветеринарна клиника „С.” и повторно е изпратил до Община П. и писмо с вх. № 44-3947 от 25 ноември 2021 г. За случая от 06.09.2021 г. е установено, че сигналът е подаден към Областна дирекция по безопасност на храните гр. П.; а в писмо до Община П. с вх. № 44-3186 от 10.09.2021 г. ищецът говори за сигнал от 06 юни 2021 г., а не за 06.09.2021 г. /официален празник - ден на С.то/, и с това писмо от 10.09.2021 г.; т.е. след 4 /четири/ дни е уведомил Общината, че на 09.09.2021 г. вече е завел кучето в Тракийския университет в гр. С.З.. Следователно и за двете кучета ищецът изобщо не е търсил своевременно съдействието на Общината за спешна ветеринарномедицинска помощ.

Ищецът не доказал твърдението си, че за случая от 28.03.2021 г. е отишъл директно в Общината и не му била дадена възможност да говори с инспектора по екология. Не доказал, че за кучето закарано в Клиниката в гр. С.З. е търсил своевременно съдействието на Общината за спешна медицинска помощ.

Не било доказано и твърдението, че за двата случая бил уведомявал многократно общината и провел многобройни разговори за съдействие и помощ - не се събраха доказателства кого е уведомил за двата случая и с кого е разговарял многократно.

Небосновано било твърдението във въззивната жалба, че кучетата са били безстопанствени. Липсата на чип и идентификация на животното не означава, че същото е безстопанствено. Освен това е безспорно, че и в двата случая кучетата са били под грижите на ищеца.

Молят решението да бъде потвърдено .Претендират разноски.

И на двете страни съдът е предоставил възможност по смисъла на

чл.149 ал.3 от ГПК за представяне на писмени защиты.В определения от съда срок такава е постъпила от Община П..В нея се подържат изложените в отговора на въззивната жалба доводи.

Съдът , като прецени валидността на решението изцяло , допустимостта в обжалваната част ,за да се произнесе по съществото на спора ,взе предвид следното:

В исковата си молба против Община П. ищецът Т. К. твърди,чрез процесуалния си представител адв.С. твърди ,че на 28.03.2021 г. получил сигнал от три деца, намерили изхвърлено куче в безпомощно състояние, в канала до пътя между селата М.К. и Пищигово.

Отишъл на място и установил, че кучето е бяло, женско, около 5 кг., обездвижено, но живо.

Веднага подал сигнал на телефон 112 за бедстващо животно.

Получил отговор дежурния от РПУ П., че няма никой от Районното да дойде и да се справям сам.

От телефон 112 му обяснили, че няма да получи помощ от държавните институции, но трябва да се закара веднага кучето на ветеринар.

С помощта на майката на децата , намерили кучето, г-жа Ц.Ц. закарали кучето до ветеринарна клиника „С.“ в гр. П., където било прегледано и настанено за лечение.

На 31.03.2021 г. подал и писмен сигнал за случая по реда на чл. 16 от ЗЗЖ до Община П. на електронната им поща, sscreian_rdjik.bg.

Не получих отговор, а имал нужда от съдействие и отишъл до Общината, за да ги информира за случилото се.

След няколко дни го уведомили от клиниката, че прогнозите за кучето не са добри. Въпреки направените множество медикаментозни интервенции и тестове, рентген и животоспасяващи манипулации, състоянието му било тежко. Нараняванията били сериозни. Предложили да бъде закарано в София за операция, струваща стотици левове, без гаранция, че ще живее.

Съветът на ветеринарите бил за евтаназия.

Ищецът не могъл да вземе такова решение ,но не получил помощ от никоя държавна институция.

Отново потърсил съдействие от Общината, но дори не му дали възможност да говори с инспектора по екология.

От клиниката поискали да вземе кучето или да го евтаназират, като поискали и плащане на 200 лева.

Нямал възможност да предприеме действия по лечението и да го вземе от клиниката и разбрал ,че е било „приспано“.

От клиника „С.“ започнали да го търсят за заплащане на сметката.

Ищецът смята,че това е задължение на Община П., която има гласуван

и държавен, и общински бюджет, както и съответните служители и органи, за да поемат тази отговорност. Достигнало се и до спречкване със собственика на клиниката.

Когато поискал да бъде издаден протокол или епикриза на кучето, която да представи в Община П., за да заплатят те тази сметка, докторът отказал и го заплашил, че ако не плати, няма да приеме животно в клиниката си, което води той. Отказал да издаде документи, тъй като не искал да има проблеми с местната администрация. На доктора от клиниката се бил обадил от Общината д-р И.Т. който тактично му обяснил че за безстопанствени кучета не трябва да се издават фактури.

Плащането на тази сума му причинило изключителен стрес, тъй като се грижел и за други безстопанствени животни.

Ищецът свършил чужда работа, като му бил причинен стрес и дискомфорт.

На 22.04.2021 г. събрал 200 /двеста/ лева и заплатил лечението и престоя на изхвърленото на 28.03.2021г. куче в канала до село М.К..

Ищецът полагал грижи и за други бездомни животни, а Общината била абсолютно абдикирала от своите задължения и отговорности съгласно Закона за защита на животните.

Като него имало и други хора, у които има човечност и състрадание и не могат да подминем бедстващо животно, наранено или болно. За това били необходими не малко финансови средства, големи усилия и време. Местната управа не само не оказвала никакво съдействие, но дори и не компенсирала разходите ни.

На 24.11.2021 г. за пореден път препратил сигнала, който пуснах на 31.03.2021г. чрез имейл до официалния имейл на Общината, като на 25.11.2021 г. получил отговор с входящ номер 44-3947/25.11.2021 г.

На 06.09.2021 г. намерил бедстващо куче, може би блъснато или пребито на кръстовището между ул. 42 и ул. 2 в село М.К.. Кучето се влачело на улицата и не можело да се изправи.

Съобщил за случая на телефон 112 и на горещия телефон на БАБХ, за което имало констативен протокол, уведомил и Община П. с имейл изпратен на 10.09.2021, като получил входящ номер 44-3186-10.09.2021.

Кучето било кръстоска, мъжко, около година на възраст, бяло-черно на цвят, вероятно със счупен гръбнак.

Никой от държавните органи не дошъл да окаже помощ на кучето, въпреки, че чакал повече от час при кучето на пътя.

Не можел да го остави да умре на улицата в мъки и го прибрал. Въпреки изпратения имейл до общината и още няколко проведени разговора на 112, за кучето не се поинтересувал никой от лицата, в чиято отговорност било това.

На 09.09.2021г. с г-жа И.А. от гр. П. го закарали във Ветеринарната

клиника към Тракийския Университет в С.З..

Там го прегледали, направили необходимите изследвания и рентген, от които установили, че кучето е със счупен гръбнак и състоянието му не е добро. Издали епикриза, с предложение то да се евтаназира, защото едва ли ще може да ходи, дори и след операция.

Платил сметката до момента и прибрал кучето.

Нямало как да го върне на улицата, където ще умре, но не можел и да го задържи. Състоянието на кучето било сериозно и имало нужда от обгрижване.

Общината изобщо не се заинтересувала от съдбата на животното, а след многобройни молби и публикации в интернет, ищецът намерил една английска организация в Б. - Santcrpaws Bulgarian Rescue - Reg Charity. намираща се в село Староселци, община Плевен, които се съгласили да вземат кучето при тях.

Те имали възможност да му подигурят всичко необходимо за лечението му, операция и инвалидна количка, ако не проходи и да се грижат за него, ако никои не го осинови.

Кучето било откарано до организацията, доброволно от г- н И.Р. от градП..

Сумата, която заплатил във Ветеринарната клиника на 09.09.2021г. била 38.01 /тридесет и осем лева и една ст./, лева, като му били издадени документи: Епикриза от 09.09.2021 г., клиничен протокол 6389 на п.и. 4939 от 09.09.21 г. и касова бележка, прикрепена към него.

На 24.11.2021 г. подал заявление по чл. 410 от ГПК до Районен съд П.. с което искал да ми се възстановят от Общината, сумите от 200 /двеста/ лева и 38.01 /тридесет и осем лева и една ст./, заплатени от мен за лечението на двете наранени кучета от 28.03.2021 г. и от 06.09.2021 г.

Издадена била заповед и от Общината постъпило възражение.

Счита че е предприел действия в интерес на Общината и тя следва да възстанови извършените разходи, заедно с лихвите.

Моли да бъде установено, че Община П. му дължи сумите, постановени от Районен съд П. по ЧГД 4048/2021 г. в едно с лихвите за забава, както и да осъди ответника да ми заплати същите, както следва:

1. Сумата от 200.00 /двеста/ лева главница по фактура 1000000356/22.04.21 г. на клиника С. гр. П. в едно с лихва за забава от 22.04.21 г. до 26.01.22г.
2. Сумата от 15.56 лева /петнадесет лева и 56ст./, лихва за забава от 22.04.2021г. до 28.01.2022г. върху сумата по т.1.
3. Сумата от 38.01 лева /тридесет и осем лв. и 01 ст./ лева, главница по фискален касов бон на Ветеринарна клиника към Тракийският университет в гр. С.З..

4. Сумата от 1.57 лева /един лев и 57 ст./ лихва за забава от 10.09.2021г. до 28.01.2022г., върху сумата по т.3.
5. Законната лихва върху горните суми от момента на завеждане на исковата молба до окончателното им заплащане.

Претендира разноски.

Съдът е пристъпил към размяна на книжа, съобразно разпореждане от 4.03.2022 година.

На 8.04.2022 година е постъпил писмен отговор от Община П..

Изложени са доводи за недопустимост на исковете , доколкото е предявен при условията на чл.415 от ГПК ,а е направено искане за присъждане на суми.

Оспорили са иска по основание.

Твърдят , че изложените обстоятелства в исковата молба не отговарят на действителността.

Не само Общината имала задължение да полага грижи за безстопанствените кучета. Оспорват, че и в двата случая кучетата били безстопанствени.

Кучето , лекувано в Клиника за дребни животни в гр.С.З. било собственост ни ищеца.Ищеца нямал задължение да се грижи за такива кучета и била налице дарствена гестия.

Оспорват и твърдението, че д-р И.Т. се бил обадил на доктор във ветеринарна клиника „С.“, че за безстопанствени кучета не трябва да се издават фактури. На същата клиника Община П. изплащала дължимите суми за извършени от тях ветеринарни услуги, за което представят писмени доказателства.

Оспорват твърденията, че във ветеринарните клиники са направени медицински интервенции; както и ,че е била налице необходимостта от такива интервенции и съответно разходите за тях.

Твърдят, че Община П. изпълнява нормативните си задължения по чл. 47 от ЗЗЖ.

Съгласно чл. 16, ал. 2 от Закона за защита на животните, освен органите на местната власт, съдействие за осигуряване на спешна ветеринарномедицинска помощ и настаняване на животното в приют или друг обект по ал. 6, т. 1-3 оказвали и от Областната дирекция по безопасност на храните и Районното управление на Министерството на вътрешните работи.

Освен това, съгласно чл. 47, ал. 3 от ЗЗЖ, кучетата са под надзора и грижите на общините и организациите за защита на животните. Такава организация е Сдружение „ПАУ П.-ЗАЩИТА НА ЖИВОТНИТЕ”.

Считат,че не е доказано кучетата да са безстопанствени, тъй като било възможно кучетата да са избягали от стопанина или да са се загубили. В

представения с исковата молба клиничен протокол от 09.09.2021 г. от Клиника за дребни животни от гр. С.З. /в два еднакви екземпляра, като към единия екземпляр е приложен касов бон/ ищецът бил посочен като собственик на представеното куче.

Ищецът нямал задължение да се грижи за безстопанствени кучета. Съгласно чл. 16, ал. 1 от ЗЗЖ, който намери болно или наранено животно, длъжен да информира приюта за животни, съответните органи на местната власт, областната дирекция по безопасност на храните, районното управление на Министерството на вътрешните работи или териториалните поделения на Изпълнителната агенция по горите.

Изискване за правомерното поемане на чуждата работа е разумната причина за извършването на действията, а в случая не е налице разумна причина от типа на заплаха или опасност за интересите на общината; т.е. изводът е, че става дума за дарствена гестия, а тя за разлика от общата не подлежи на обезщетяване.

С оглед направените в исковата молба изявления от страна на ищеца, че доброволно е водил още безстопанствени кучета в клиники, полагал грижи за тях, хранел ги, гледал ги и им търсил осиновители; и поради тази причина следва да се приемат и процесните действия в смисъл "за доброто на животните". В случаите ищеца изпълнил своя морален дълг да помогне на страдащи кучета.

Налице били и противоречия в твърденията относно времето на предприетите от ищеца действия.

Направено е искане за привличане на трети лица-помагачи, организациите и учрежденията, които според ответникът също имат задължение да полагат грижи по отношение на безстопанствените животни: Областната дирекция по безопасност на храните П.; Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи П.; Сдружение „ПАУ П.-ЗАЩИТА НА ЖИВОТНИТЕ”.

Ищецът сочил, че кучетата и в двата процесни случая са били наранени, което е проява на жестокост към животно и подлежи на разследване от органите на МВР.

Считат, че ищецът не е подал своевременно сигнал за първия случай и не е посетил Общината. Няма доказателства той да не е бил допуснат до общинската администрация.

Ищецът признава в исковата си молба, че нараняванията на кучето, което е закарано във ветеринарна клиника С. са били сериозни и ветеринарите са дали съвет, че е най-добре кучето да се приспи/евтаназира. Поради това оспорват необходимостта от направените във ветеринарна медицинска клиника „С.“ медицински интервенции и съответно разходите за тях.

Оспорват необходимостта от направените във ветеринарна клиника за

дребни животни в гр. С.З. медицински интервенции и съответно разходите за тях, видно от признанията в исковата молба и епикризата, издадена от Клиника за дребни животни гр. С.З..

Общината изпълнявала задълженията си по чл. 47 от ЗЗЖ кучетата да се кастрират, обезпаразитяват и ваксинират срещу бяс и се връщат по местата, от които са взети.

След постъпване на писмения отговор са давани указания на ищеца относно предявения осъдителен иск. Чрез процесуалния си представител той изрично е заявил ,че го поддържа. В първото проведено заседание с нарочно определение производството по осъдителния иск е прекратено и определението не е обжалвано.

Становище е изразено и от привлечените по делото трети лица – помагачи.

ОД на МВР намират иска за неоснователен. Не излагат конкретни съображения.

Становището на представителя на НПО е ,че иска е основателен.

Съдът , като прецени доказателствата по делото и доводите на страните , прие за установено следното:

По ч.гр.д.№4048 по описа на РС П. за 2021 година е проведено производство по чл.410 по заявление на Т. К..

Направено е искане за издаване на заповед за изпълнение против Община П. за сумите: 200 лева , главница по фактура от 22.04.2021 година лихва за периода да подаване на заявлението 11,89 лева ;за сума 38,01 лева – главница по Клиничен протокол от 9.09.2021 година и изтекла лихва върху тази сума 0,66 лева. Изложени са лаконично обстоятелства , но те са идентични с тези , изложени в исковата молба. Издадена е заповед за изпълнение , връчена на Общината чрез ССЕВ на 1.12.2021 година. В срок е постъпило възражение и в изпълнение указанията на съда – предявен иск за установяване на вземането.

Изложеното до тук обосновава специалните предпоставки за допустимост на иска в производство по чл.422 от ГПК за установяване на вземането.

За да докаже претенцията си относно първия заявен иск ищецът е представил фактура за 200 лева , издадена от Ветеринарна клиника „С.“ ЕООД

Фактурата е от 22.04.2021 година. В нея е посочен само че са извършени ветеринарни услуги. Кога за какво животно и какъв вид услуги – изводи за тези обстоятелства от това писмено доказателство не могат да се направят. Провеждането на лечение на доведеното в клиниката от ищеца куче и плащане от страна на ищеца е установено от показанията на св.П..

Представена е и епикриза , издадена на 9.09.2021 година от Клиника за

дребни животни към ТУ С.З., в която е описано състояние на куче , предоставено за преглед от ищеца. Представен е клиничен протокол , в който е посочена дължима сума 38,01 лева и са представени доказателства за извършено плащане. Посочването на името на ищеца в този протокол не позволява извода , че той е собственик на кучето.

Видно е от доказателствата по делото , че до ОДБХ са подадени сигнали от ищеца на 6 и 7.09.2021 година .За конкретния сигнал е съставен доклад от Гл.експерт в учреждениято , от който е видно, че длъжностното лице се е свързало по телефона с подалия сигнала ищеца и било уведомено за немерено вероятно бездомно куче, вероятно също със счупен гръбнак ,нуждаещо се от ветеринарно-медицинска помощ. Подалия сигнал е бил уведомен ,че ОДБХ има само контролни функции и не изпълнява друга дейност по грижа за животните.

Установено е от представените данни от ОД на МВР ,че от ищеца са направени обаждания на телефон 112 на 28.03.2021 година в 14,18 часа и след няколко минути проведен уточнителен разговор с координатор от телефон 112.При изслушването се установява, че при втория разговор на ищеца са дадени указания по възможност да осигури помощ за кучето и ,че ще бъде посетено мястото от служители на МВР , няма данни това да е сторено.

На 6.09.2021 година от К. са направени три повиквания до телефон 112 съответно през 13 и 26 минути. На повикванията на ищеца е отговорено ,че сигнала е предаден и на Община П..

Не е спорно още по делото , Общината е представила копия на имейли , до Общината от ищеца. В първия от тях с дата 31.03.2021 година той излага обстоятелствата , изложени и в исковата молба относно намереното куче на 28.03.2021 година , обстоятелствата при намирането му , състоянието на животното и съответно предприетите от него действия. Отправена е и покана до Общината да поеме разходите по лечението му. На 24.11.2021 година е отправен повторен имейл, в който са описани предприетите действия по отношение на намереното куче и съответно необходимостта да се поемат разноси, като отново е отправена покана до Общината да изпълни задълженията си.

По отношение на втория случай от 6.09.2021 година отново е отправен имейл до Общината на 10.09.2021 година, като в него са описани предприетите действия за лечение на кучето и е направено искане за покриване на направените разходи.

Общината е представила писмени доказателства – през 2021 година е приета програма за овладяване популацията на безстопанствените кучета ,като в изпълнение са сключени договори с неправителствена организация и ветеринарна клиника и предприети действия. За конкретния случай тези доказателства не са относими. А и простото приемане на програма и сключване на договори, никак не е достатъчно , за да се приеме ,че е налице

изпълнение на всички задължения на Общината , възложени и със закон по отношение на безстопанствените животни.

Сключен е и договор за сътрудничество с НПО, конституирана като трето лице – помагач. Задълженията на страните са подробно описани в представения договор , но отново съдът сочи, че конкретно отношение към спора този договор и съответно действията и задълженията на страните по него – няма.

По делото са събрани гласни доказателства- показанията на св.Т.,Гл.експерт в Общината. Неговите показания касаят в по-голямата си част действията на Общината по овладяване популацията на бездомните кучета. Този свидетел твърди, че никога не е провеждал разговор с д-р П. с искане да не издава фактури за заплатени средства за лечение на бездомни кучета.

Освен това този свидетел твърди още ,че нямали задължения да полагат грижи за бедстващи животни.

Според този свидетел в закона не било регламентирано ,кой трябва да поеме грижите , а само кой следва да бъде уведомен. Соци ,че в конкретната хипотеза се касае за криминални деяния.

Относимото към спора обстоятелство , установено от показанията на св.П. е заявеното от него ,че разговор с него от св.Т. е бил проведен , при който разговор е бил посъветван да не се занимава с бездомни животни.

Ответната Община не твърди да е предприела каквито и да било действия по повод конкретните случаи.

При така установената фактическа обстановка , съдът намира по съществото на спора следното:

Разпоредбата на чл.16 ал.1 от ЗЗЖ разпорежда,че който намери болно или ранено животно е длъжен да информира приюта за животни, съответните органи на местната власт, областната дирекция по безопасност на храните, районното управление на Министерство на вътрешните работи или териториалните поделения на Изпълнителната агенция по горите/ при диви животни/. Тези органи от своя страна са длъжни да съдействат за осигуряване на спешна ветеринарномедицинска помощ и настаняване на животното в приют или друг обект- ал.2 на чл.16 от ЗЗЖ. Тук съдът няма как да не препрати към показанията на служител на Общината, според когото такова задължение в закон не съществува, когато се касае за криминално деяние. Може би точно този прочит и познаване на закона ,предполага и отношението на Общината към подобни казуси. От друга страна чл.15 от ЗЗЖ създава и задължение на собственика на животни да предприеме мерки за осигуряване на ветеринарно медицинска помощ, когато установи признаци на болест, нараняване, изтощение или усложнено раждане.

Безспорно ответникът е един от органите ,които са длъжни да изпълняват цитираните разпоредби на закона. Обстоятелството , че има и

други органи които следва да съдействат не освобождава ответника от отговорност. Действително и органите на МВР в конкретния случай не са изпълнили задълженията си.

Анализа на цитираните текстове води до извода ,че за прилагането им дори не е необходимо да се касае за безстопанствено животно.Съдействие се дължи за всяко животно , а ако конкретните задължени органи констатираят ,че се касае за криминално деяние по смисъла на или ,че животното има собственик,то това вече се отразява на задължението да се поемат съответно разходите по лечението му.

Ответната Община е оспорила отговорността си на база твърдението ,че не е установено животните да са бездомни.

Съгласно легална дефиниция, дадена в § 1, т. 1 от ДР на Наредба № 4/01.02.2021 г. за прилагана на Националната програма за овладяване популацията на безстопанствените кучета на територията на Р. Б. "безстопанствено куче" е всяко изоставено, изгубено, родено на улицата или домашно куче, оставено на обществено място без надзор. При съвкупната преценка на доказателствата по делото съдът приема, че процесните две кучета са безстопанствени. Този извод за липсата на собственик на животните, който да бъде задължен да полага грижи за тях ,се основава на следните факти: мястото, на което са били намерени/първото извън населено място , случайно открито от деца;второто на улица в населено място , непотърсено в продължение на време от никого/, тяхното състояние, липсата на каишка, друг външен белег, както и липсата на други доказателства за собственост. И двете животни са били намерени в тежко здравословно състояние ,като изводи дали е в резултат на престъпление или други фактори ,не могат да се направят. Именно поради това ответника и привлечените по делото трети лица помагачи е следвало да бъдат активни.

И двете животни са заведени във ветеринарни клиники от ищеца и са предприети действия по лечението им. Тези действия са предприети от квалифицирани специалисти, на които е заплатено и възнаграждение за положения труд и съответно издадени документи, които не са оспорени от ответника .Възражението ,че лечението е било неадекватно или пък ненужно в първия случай , са напълно голословни.

Без значение е ,че ответника е информирал Общината няколко дни по късно след намирането на животните. Съществено е ,че както тя , така и другите органи и организации , посочени в закона са били уведомени и никой не е предприел адекватни действия.За втория случай при изслушване на записа на обаждането на телефон 112 изрично е казано ,че Общината е уведомена.

При така установеното , съдът намира предявените иски за основателни.

Воденето на чужда работа без пълномощие /чл. 60 – чл. 62 от ЗЗД/ е

извъндоговорен източник на облигационни отношения и представлява доброволно извършване на чужда работа без натоварване /възлагане/. Воденето на чужда работа без поръчка, е законово облигационно отношение, което възниква в случаите, когато едно лице, наречено (гестор) съзнателно предприема извършване на чужда работа. Правоотношението се поражда между него и лицето, в чиято правна сфера са извършени действията, което е наречено заинтересовано лице (доминус). По силата на това правоотношение гесторът, който навлиза и засяга чужд кръг от права и интереси, трябва да положи дължимата грижа и да извърши съответните действия, а заинтересованото лице се задължава да плати направените разноски.

Водене на чужда работа и в свой интерес /чл. 61, ал.2 от ЗЗД/ е налице, когато едно лице предприема извършването на действия /фактически или правни/ за друго лице, като съзнава, че управлява чужда работа, без да е натоварено, но действията се извършват не само в чужд, а и в собствен интерес. Съгласно чл. 61, ал. 2 от ЗЗД, ако работата е била предприета и в собствен интерес, заинтересованият отговаря само до размера на обогатяването му.

При тези данни, съдът приема, че е налице е хипотезата на чл.61 ал.1 от ЗЗД. Проведеното лечение на животните има характер на спешно и необходимо. Като се има предвид състоянието, в което са открити и мястото, на което са открити, не са необходими специални знания, за да се достигне до този извод. Ищеца е извършил действия, за която отговорност носи ответника и тази дейност е осъществена в негов интерес. Налице са елементите за заплащане на обезщетение при гестия - доброволно извършване от страна на ищеца на действия по управление на чужда работа, липса на доказателства, че ищеца е надлежно натоварена от задълженото за действия лице да извърши последните вместо него. Последиците от тези действия на ищеца настъпват изцяло в сферата на ответника, като за последния наличието на интерес от осъществяване на тези действия произтича по силата на закона.

Доводът на ответника, че разпоредбата на чл.16 от ЗЗЖ възлага отговорност не е скрепена със санкция граничи с цинизъм. Ответникът е бил този, който сам или след като потърси и получи съдействие от останалите органи и организации, посочени в закона и бил длъжен да извърши действията, които е предприел ищеца.

Ищецът е изпълнил задължение на ответника, като за това е заплатил със собствени средства.

В такъв смисъл е съдебната практика – Решение на ОС Разград по гр. дело № 114 по описа за 2019; Решение № 310 от 3.11.2022 г. на ОС - С.З. по в. гр. д. № 505/2022 г.; Решение № 72 от 24.02.2023 г. на ОС - С.З. по в. гр. д.

№ 703/2022 г.; Решение № 25 от 24.01.2023 г. на ОС - С.З. по в. гр. д. № 728/2022 г.; Решение № 377 от 25.11.2022 г. на ОС - Х. по в. гр. д. № 576/2022 г.; Решение № 1263 от 22.11.2022 г. на РС - В.Т. по гр. д. № 1304/2022 г.

Позоваването от страна на Общината на съдебна практика в противния смисъл е некоректно. Така например , първото решение ,посочено в писменото становище е отменено от въззивната инстанция и предявените искове са уважени. В останалите случаи се касае за различни ситуации ,като в преобладаващите хипотези съответните Общини са предприели някакви действия, за разлика от конкретния случай ,в който Общината е напълно пасивна.

Без значение за изхода на спора е дали ищецът е търсел лична среща със служител на Общината и такава му е отказана , както и какви разговори са водили служители на Общината с разпитания като свидетел д-р П..

Възраженията на Общината ,че всъщност се касае за дарствена гестия са напълно неоснователни.

Ищецът не е предприел на първо място дейността и в собствен интерес. Грижата му за пострадали животни ,не обуславя наличие на личен интерес в никакъв случай, а поведението а ищеца и отправените сигнали до Общината изрично изключват дарственото намерение или изпълнение на нравствен дълг.

По изложените съображения ,съдът намира ,че обжалваното решение е неправилно и следва да бъде отменено , а предявените искове уважени ,като бъде прието за установено съществуването на вземането , предмет на заповедното производство.

Направено е искане за присъждане на разноски, представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение.В тази хипотеза се дължат и разноските в заповедното производство.

Пред първата инстанция е внесена държавна такса 100 лева. Видно е от доказателствата по делото , че е уговорен адвокатски хонорар 390 лева , от който 50 лева са внесени при подписване на договора за правна защита и съдействие,100 лева са се дължали преди съдебното заседание ,като няма данни по делото за внасянето им и останалите 240 лева са уговорени при условията на чл.38 във връзка с чл.36 от ЗА.

Ищецът е направил разноски в заповедното производство в размер на 25 лева , които следва да бъдат присъдени.

В производството пред първата инстанция са претендирани 100 лева държавна такса и 290 лева адвокатско възнаграждение.Видно от представения договор за правна защита и съдействие 50 лева са платени при сключването му и 240 са уговорени при условията на чл.36 във връзка с чл.38 от ЗА.Последната сума се дължи в полза на представляващия ищеца адвокат.

Пред въззивната инстанция са представени доказателства за сторени разноски в размер на 590 лева.

Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение , което отнесено към уговорения размер е неоснователно , тъй като се касае за възнаграждение в минимален размер и то за два предявени главни иска,като се има предвид и изменението на чл.7 ал.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения, Пазарджишки окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение на Районен съд П. , постановено по гр.д.№ 345 по описа на съда за 2022 година .

По иска на Т. С. К., ЕГН *****, с адрес: с.М.К., ул.“С.И.Т.“ №2, общ.П., обл.П., чрез адвокат В. Л. С., със служебен адрес: грП., ж.к.“Т.“, бл.110, вх.Е, ап.20 против Община П., с БУЛСТАТ: 000351736, с адрес: гр.П., бул.“Б.“ №2 , с правно основание чл.415 ал.1 от ГПК, във връзка с чл.61 ал.1 от ЗЗД – ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Община П. дължи на ищеца Т. С. К., с ЕГН ***** сумите, присъдени от Районен съд - П. с издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело №4048/2021г. по описа на същия съд, както следва: главница в размер на 200,00 лева, ведно със законната лихва от 24.11.2021г. до изплащане на вземането, лихва за забава в размер на 11,89 лева за периода от 25.04.2021г. до 24.11.2021г., главница в размер на 38,01 лева, ведно със законната лихва от 24.11.2021г. до изплащане на вземането, лихва за забава в размер на 0,66 лева за периода от 10.09.2021г. до 24.11.2021г.

Осъжда Община П., с БУЛСТАТ: 000351736, с адрес: гр.П., бул.“Б.“ №2 да заплати на Т. С. К., ЕГН *****, с адрес: с.М.К., ул.“С.И.Т.“ №2, общ.П., обл.П. сторени разноси в размер на 25 лева в проведеното заповедно производство и общо в размер на 740 лева – пред двете инстанции.

Осъжда Община П., с БУЛСТАТ: 000351736, с адрес: гр.П., бул.“Б.“ №2 да заплати на адвокат В. Л. С., със служебен адрес: грП., ж.к.“Т.“, бл.110, вх.Е, ап.20 240 лева – дължимо възнаграждение за представителство по реда на чл.36 във връзка с чл.38 от ЗА.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____